

Hall valamit: szót, sikolyt, sóhajtást —
de oly szaggatón csendül,
olyan vakitón villan minden:

semmi sem bizonyos végül —
otthon is, világ is
néha van,
néha nincsen.

Szervátiusz: Krisztus

Mikor a MUNKA véget ért,
már tudtuk: VAS INA, CSONTJA.
RECCSENT a mellébe döfött dárda,
visszavont hegye AZÓTA csonka.
Térde rogyant — forgó CSIKORDULT.
GYÉMÁNT-SZEMÉ kínban kifordult.

JÓL VAN, VÉREIM, ÉHES TÁRSAIM, mondta.

Mikor a munka véget ért,
s indulni kezdett A NÉP a hegyre,
rossz test leve a kelevénybe:
E PERCBE sűrült az Idő gennyé.

Bocsásd meg mégis vétkeink.
NEM MI GONDOLTUK KI e kint.

Mi csak FÖLSZERELTÜK a keresztre.

